

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/568/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112225937
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3112225937.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 14C/326/2012-21 zo dňa 10. júna 2013, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** na ďalšie konanie a rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

XXU./XXX/XXXX-XX
XXXXXXXXXX

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal proti odporcovi zaplataenia náhrady majetkovej škody vo výške 125 Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 321 Eur z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Trenčín. Súd prvého stupňa po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného v čase podania žiadosti, § 41 ods. 2 písm. c/, d/ Exekučného poriadku, ďalej ust. § 3 ods. 1 písm. d/, § 9 ods. 1 veta druhá a § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Uviedol, že podľa citovaných ustanovení sa navrhovateľ domáhal náhrady škody z titulu nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v nevydaní poverenia, resp. rozhodnutia exekučného súdu v 15-dňovej zákonnej lehote od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Z vykonaného dokazovania bolo súdom prvého stupňa zistené, že exekučný súd rozhodol o predmetnej žiadosti po 1 dni po uplynutí 15-dňovej zákonnej lehoty od podania žiadosti a nie v navrhovateľom tvrdenej lehote 6 mesiacov. Navrhovateľ sa domáhal náhrady skutočnej škody spočívajúcej v nákladoch na správu pohľadávky a nákladoch na urgencie a zisťovanie stavu konania, no nepreukázal žiadnym dôkazom výšku skutočnej škody, ktorá mu mala za uvedené obdobie vzniknúť. Nebola splnená tiež podmienka príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a konaním exekučného súdu, pretože nutnosť spravovať pohľadávku bola zapríčinená neplnením dlhu zo strany povinného a navrhovateľ by ju spravoval až do vymoženia, resp. zastavenia exekúcie pre nemajetnosť. Z uvedených dôvodov súd žalobu v časti náhrady škody zamietol ako nedôvodnú. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, bol súd toho názoru, že v prejednávanej veci by stačilo iba samotné konštatovanie porušenia práva a nie sú dôvody na priznanie náhrady v peniazoch s prihladnutím na dôvody uvedené v § 17 ods. 3 cit. Zákona. Od podania žiadosti o udelenie poverenia do zamietnutia návrhu na vydanie poverenia neuplynula podľa okresného súdu taká doba, ktorá by zakladala právo na náhradu nemajetkovej ujmy. Preto súd zamietol žalobu aj v časti náhrady nemajetkovej ujmy. O trovách konania rozhodol podľa

ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnému odporcovi nepriznal náhradu trov konania proti neúspešnému navrhovateľovi, pretože žiadnu nežiadal a ani mu žiadna nevznikla.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktoré obsah a rozsah si určil sám, kedy navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný list. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti konaním dlžníka povinného. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému a z titulu výdajov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní žaloby škoda ďalej narastá. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevyvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod.

Rozhodnutie súdu je preto vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd zistil porušenie práva nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

K podanému odvolaniu sa odporca písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa je potrebné zrušiť podľa ust. § 221 ods. 1 písm. f/ a podľa ust. § 221 ods. 2 O.s.p. vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie z týchto dôvodov:

Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa tento v prejednávanej veci využil možnosť predpokladanú ust. § 115a ods. 2 O.s.p. v nadväznosti na ust. § 200ea O.s.p., pretože hodnota uplatnenej pohľadávky neprevyšuje sumu 1.000,- Eur, preto súd prvého stupňa v zmysle ust. § 156 O.s.p. verejne vyhlásil rozsudok bez nariadenia pojednávania v spojení s ust. § 115a ods. 2 O.s.p., podľa ktorého pojednávanie nie je potrebné nariaďovať, ani v drobných sporoch. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené na úradnej tabuli súdu v zákonnej lehote s tým, že účastníci konania na verejnom vyhlásení rozsudku prítomní neboli. Súd rozhodoval vo veci preto podľa ust. § 115a O.s.p. bez nariadenia pojednávania na základe listinných dôkazov navrhnutých navrhovateľom.

Rozhodnutie postupom podľa ust. § 115a umožňuje vykonať skutkové zistenia len niektorými z dôkazných prostriedkov. Do úvahy prichádzajú skutkové zistenia urobené najmä z listín, ktoré predložili účastníci, prípadne ktoré si vyžiadal súd na základe dôkazných návrhov účastníkov. Súd preto môže brať do úvahy listiny, ktoré predložili účastníci s tým, že ak ich títo nemajú k dispozícii, môže ich zadovážiť súd sám na základe ich návrhu.

Z dokazovania vykonaného oboznámením žiadosti o udelenie poverenia a rozhodnutia exekučného súdu o tejto žiadosti prijal súd prvého stupňa záver, že súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal dňa 1.12.2009 na Okresný súd Trenčín žiadosť o udelenie poverenia vo veci vedenej na jeho exekútorskom úrade v prospech navrhovateľa v procesnom postavení oprávneného na základe jeho návrhu proti povinnému V. A. na základe exekučného titulu, a to rozhodcovského rozsudku. Dňa 17.12.2009 vydal Okresný súd Trenčín poverenie na vykonanie exekúcie.

Navrhovateľ pritom založil svoj nárok v prejednávanej veci na tom skutkovom základe, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia dňa 17.12.2008, pričom omeškanie predstavuje viac ako 6 mesiacov.

Z uvedeného vyplýva, že tvrdenia navrhovateľa boli v rozpore so zisteniami súdu prvého stupňa, ktoré súd zistil z pripojeného exekučného spisu.

Odvolací súd na základe uvedeného po preskúmaní veci konštatuje, že tým, že súd prvého stupňa vo veci nenariadil pojednávanie, nedal navrhovateľovi možnosť reagovať na rozpory v ním tvrdenom skutkovom stave uvedenom v návrhu a stave zistenom z exekučného spisu, ktoré boli zásadne odlišné. Súd prvého stupňa v tomto smere mal vykonať riadne dokazovanie oboznámením obsahu príslušného exekučného spisu na nariadenom pojednávaní, kde by bola zachovaná možnosť pre účastníkov konania k takémuto dokazovaniu sa vyjadriť. V takomto postupe súdu prvého stupňa, keď tento nenariadil pojednávanie, videl v konečnom dôsledku odvolací súd upretie práva účastníka konania konať pre súdom.

Odvolaciu námietku zo strany navrhovateľa v tom smere, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca, nepovažuje však odvolací súd za dôvodnú. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa, o námietke navrhovateľa ohľadom námietky zaujatosti sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie, bolo právoplatne rozhodované uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 17.10.2012 pod sp. zn.

19NcC/143/2012, kedy krajský súd rozhodol, že N. nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci. Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, tak ako bolo uvedené už v predchádzajúcom rozhodnutí, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona 514/2003 Z.z. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane odmietol sťažnosti navrhovateľa, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces z dôvodu, že krajský súd nevyhlásil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu tohto okresného súdu.

Okrem toho odvolací súd dodáva, že nie je pravdivé tvrdenie v odvolaní, že súd prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa, odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p., pretože sa navrhovateľ bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil a že o veci rozhodoval nezákonný sudca a rovnako nie je pravdou ani tvrdenie navrhovateľa, že súd ignoroval žiadosť o odročenie pojednávania, že súd rozhodol o zamietnutí návrhu na prerušenie konania o tom, že navrhovateľ žiadal odročenie pojednávania, prípadne, že sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam odporcu s prihliadnutím na skutočnosť, že žiadne vyjadrenie odporcu sa v spise nenachádza. Preto žiadna z týchto odvolacích námietok neobstojí.

Pokiaľ navrhovateľ vo svojom odvolaní poukazuje na nezohľadnenie jedinečnosti skutkového deja danej veci, pretože súd prvého stupňa odôvodnil napadnuté rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi ako v iných prípadoch, odvolací súd musí poukázať, že sa jedná o natoľko obdobné prípady, že istá miera totožnosti je daná z povahy veci a sama o sebe nemá dopad na splnenie náležitostí súdneho rozhodnutia. Napokon nemalú mieru totožnosti vykazujú aj návrhy a odvolania navrhovateľa.

Ako bolo uvedené, súdom prvého stupňa bola navrhovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom, preto bolo potrebné rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie. V ňom bude súd prvého stupňa vychádzať z toho, že predpokladom zistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je splnenie troch základných predpokladov: 1/ nesprávny úradný postup, 2/ vznik škody alebo majetkovej, či nemajetkovej ujmy, 3/ príčinná súvislosť medzi nesprávnym postupom a vznikom škody. V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvého stupňa pripojiť si príslušný exekučný spis, nariadiť vo veci pojednávanie a na základe tam vykonaného dokazovania opätovne posúdiť danosť vyššie uvedených predpokladov zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Právnymi názormi odvolacieho súdu je súd prvého stupňa v ďalšom konaní viazaný.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné.